

РЕШЕНИЕ

№ 1920

гр. София, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 10.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6241** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 87 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на К. Т., гражданин на А., [дата на раждане] г., срещу Решение № 1473/14.5.2021 г. на зам.-председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради неоснователно приемане, че спрямо него не е налице реална опасност от преследване. Твърди се, че в А. ежедневно се извършват атентати. Излага съображения, че не са взети предвид всички обстоятелства от значение за неговия случай. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № 1473/14.5.2021 г. на зам.-председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от определения му процесуален представител съобразно Закона за правната помощ, който поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът – зам.-председателят на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МС, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че с молба № РД 09

- ВР - 713 от 02.09.2020 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа” К. Т. е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността на чужденеца е установена с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В проведеното интервю по повод молбата на К. Т. за

международна закрила, същият заявява, че е роден в пров. М. Уардак,

А., където е живял през целият си живот, заедно със своето семейство - баща, майка, двамата му братя и четирите му сестри. Твърди, че посещавал учебно заведение редовно до 2-ри клас. Заявява, че живота му в А. предимно минавал в работа - помагал на баща си в животновъдството. Разказва, че цялото му семейство, освен него и по-големият му брат А. Шах Т., и към момента продължава да живее в пров. М. Уардак, не са променили начинът си на живот и не срещат никакви проблеми относно сигурността си.

Относно напускането му на А., молителят заявява, че това се

случило около 1 година и половина преди датата на провеждане на интервю с рег.

№ 501593/23.02.2021 г., заедно с брат си А. Шах Т. и преминали

нелегално в И.. В И. останал за около 2 седмици. При опит да преминат

нелегално през ирано-турската граница, К. Т. не успява да премине, тъй като се появила гранична полиция. Твърди, че това е момента, в който се разделил с брат си, който в последствие стигнал до Франция. К. Т. преминал в Турция сам. В Турция останал да живее за около 7-8 месеца, като се заселил в гр, И., където си намерил работа. Твърди, че решил да напусне Турция, защото според него там нямало смисъл да остава и желанието му било да продължи напред към Европа, за да си оправи живота и да продължи образованието си. От Турция трябвало да продължи пътят си към Франция, като уговорката с трафикантите била осъществена посредством чичо му и баща му от А. и така през август месец 2021 г. напуска Турция, преминава нелегално през Гърция и влиза, отново нелегално и с помощта на трафиканти, на територията на България. Влизайки на наша територия молителят бил съпроводен от трафикантите до границата ни със С., откъдето трябвало да продължи напред за Франция, но вместо това пристигнала полиция и ги задържала. За преминаването на държавите и държавните граници афганистанският гражданин е ползвал трафиканти, с които семейството на

молителят били направили уговорка още от А. да го преведат в Европа.

Желанието на афганистанският гражданин е той да замине за Франция, където да

продължи живота си, да получи документи, а в последствие да си намери работа и да има по-добро бъдеще.

Разказва, че той лично не е имал срещи с талибаните и те не създавали проблеми на семейството му, но само заради тяхното наличие в провинцията, в която живеели, имало напрежение и несигурност. Решението да напусне А. било породено от това, че в страната му по произход животът е труден и ако отидат при талибаните животът им ще се обърка тотално. Споделя още, че решението да напусне А. било на неговия баща и К. Т. не е имал желание да напуска страната. Намеренията му са да успее да стигне до Франция, където да получи документи, с които легално да живее и работи. Заявява, че след като е пристигнал в България и бил задържан от полиция, вече не можел да продължи пътят си напред и затова се наложило да подаде молба за закрила. Не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност, не е бил насилван, заплашван или изтезаван. Желанието му е да

продължи пътя си към Франция, а останал в България само защото бил задържан от властите в страната и са му взети пръстови отпечатащи. Заявява, че няма желание да учи и да се развива в България.

Чужденецът е гражданин на А., етническата му принадлежност е пашун, същият е мюсюлманин сунит. В потвърждение на неговия произход е и фактът, че проведеното с него интервю е на разбираем за него език - пашу и фарси, както и географските познания на молителят за страната, чиито гражданин той твърди че е. никога не е бил осъждан или арестуван в А., не е имал проблеми с армията или полицията в страната си по произход, не е политически ангажиран, тъй като не е направил изявления в хода на производството, които да ни убедят в обратното. Не споменава срещу него да е имало сексуални посегателства и/или физическо насилие. Няма данни от които да е видно, че той е напуснал А. поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. К. Т., споделя че е напуснал страната си по произход по икономически подбуди и със знанието на семейството му, които искали той да отиде във Франция, където да има по-добър живот. Следва да отбележим, че семейството му продължават да живеят в пров. М. Уардак, където не срещат никакви проблеми, от което може да се направи извод, че за молителят няма да има бъдещи заплахи за личността му при евентуалното му връщане при семейството му в А..

Постановено е оспореното Решение № 1473/14.5.2021 г., с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила. След като е обсъдил фактите от бежанската история на кандидата, свързани с неговото лично положение и данните за страната произход, административният орган е кредитирал устно направените изявления на чужденеца в проведеното с него интервю като достоверни и представящи конкретни, подробни и логически свързани събития, в които не се разкриват противоречия. Въз основа на това е приел, че не е налице преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а чуждият гражданин мотивира молбата си за закрила с икономически причини. Липсвали твърдения за наличие на риск за живота и свободата в страната по произход, както и причини за основателно опасение от преследване от страна на държавата, партии, организации или недържавни субекти, по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 ЗУБ. Въз основа на многократните му изявления по време на интервюто кандидатът е определен като икономически мигрант, чийто единствен мотив за напускане на страната по произход е стремежът към по-добър стандарт на живот чрез устройването му в европейска държава, където има възможност да получава задоволително го възнаграждение. Органът не е намерил основания по чл. 9, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Обсъдил е разширенията, дадени в решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С-465/07 относно тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/1983/ЕО, във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, но е приел, че ситуацията в А. не позволява да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие по отношение на цивилни лица. Предвид данните от бежанската история на кандидата липсвали сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на страната по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

С Решение № 1473/14.5.2021 г. на председателя на ДАБ при МС, е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателя на 9.6.2021 г., а жалбата е депозирана на 18.6.2021 г., в преклузивния срок по чл. 87 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 75, ал. 1, вр. чл. 48, ал. 1, т. 1 ЗУБ, в установената форма и без допуснати съществени процесуални нарушения.

Производство по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗУБ е образувано във връзка с подадена от чужденеца първа молба за закрила, рег. № РД 09

- ВР - 713 от 02.09.2020 г. На проведеното интервю на кандидата е предоставена възможност за посочване на причините, поради които не желае да се завърне в страната си на произход, като изложените факти от бежанската му история обосновано са приети от органа за последователни и безпротиворечиви. Въз основа на посоченото от него, че не е имал религиозни или етнически проблеми в А., не е членувал в политическа партия, не е имал отношения с армия или полиция в страната на произход, не е арестуван, нито осъждан и лично срещу него не е упражнявано насилие, правилно решаващият орган е приел, че по отношение на К. Т. не се установяват основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ, нито са извършени конкретни, лични действия на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ и неизчерпателното изброяване по чл. 8, ал. 5 ЗУБ.

Противно на твърденията в жалбата, административният орган не е допуснал нарушение на задълженията си за служебно изясняване на случая, вкл. по силата чл. 9 и чл. 35 АПК. Съгласно чл. 63а, ал. 1 ЗУБ на чужденеца е предоставена възможност да заяви фактите и обстоятелствата от бежанската си история в интервю. По силата на чл. 30, ал. 1, т. 9 ЗУБ кандидатът има задължение по време на административното производство да съдейства за изясняване на неговия случай, като съобщава пълна и достоверна информация на съответните длъжностни лица. Според чл. 63а, ал. 2 ЗУБ чужденецът е длъжен да представи всички доказателства в подкрепа на молбата си за международна закрила до произнасянето по нея, като в случай че не ги представи, произнасянето се извършва без тези доказателства. След края на проведеното интервю протоколът е прочетен на кандидата съгласно чл. 63а, ал. 9 ЗУБ, който не е направил допълнителен коментар по него или предоставил разяснения по отношение на грешки в превода или неточно отразени твърдения, а напротив – заявил е, че е изложил всички причини, поради които е напуснал страната по произход, няма какво да добави и всичко в протокола е отразено вярно и безпротиворечиво. Ето защо съдът приема за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че не му е осигурена възможност да ангажира доказателства в хода на административното производство. Напротив, в хода на проведеното интервю той последователно е разпитан за всички релевантни обстоятелства по чл. 8, ал. 1 ЗУБ – наличие на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, както и за извършени лично спрямо него действия на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, вкл. наличие на

реална опасност от тежки посегателствата по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Твърденията на кандидата, че в А. не е имал проблеми заради арабската си етническа принадлежност или религията си на мюсюлманин – сунит, не е членувал в религиозна организация, въоръжена групировка или политическа партия, не е имал проблеми с властите, не бил арестуван, съден или осъждан, правилно са преценени като липса на основание за предоставяне на бежански статут.

Посочената от К. Т. причина за напускане на държавата си по постоянно местоживееене, а именно войната, която според неговите думи се водела в А., както и желанието на молителят да отпътува нелегално за Европа, по-конкретно Франция, където да има по-добър живот, не се оценяват като релевантен за предоставяне на статут на бежанец мотив, а като причина от личен,

икономически и социален-битов характер и като такава не попада в предметния обхват на ЗУБ. Освен това, според собствения му разказ изрично заявява, че няма други причини да напусне А., освен установените до този момент.

Мотивирайки молбата си за предоставяне на международна закрила, чуждият гражданин представя бежанска история изцяло изградена на базата на предположения и вероятности. Обстоятелствата при първоначалното му задържане, както и заявената от него причина да подаде молба за закрила в Република България дава основание за извода, че е мигрант, а не лице нуждаещо се от международна закрила. Това обстоятелство, както и факта, че

умишлено се укривал в Република България и искал да продължи пътя си за друга държава по незаконен начин, говори за липса на мотиви за търсене на закрила, тъй като би могъл да се направи извод, че лице, търсещо закрила, би се възползвало от възможността за нея при първата предоставила му се възможност, вместо да отлага търсенето ѝ във времето. Това се потвърждава и от поведението на К. Т. по време на производството за предоставяне на международна закрила в България, тъй като молителят е проявил незаинтересованост от крайният изход по неговата молба като неколкократно е направил опит да напусне нелегално пределите на нашата страна в посока З. Европа. Причината да подаде молба за международна закрила в Република България е желанието му да бъде преместен в център от отворен тип към ДАБ-МС, след като е бил заловен от полицията в страната ни, дни, след като нелегално е преминал на наша територия. Следва да се отбележи, че пристигайки в България, афганистанският гражданин е имал достатъчно време да потърси помощ от българските власти, пред които да подаде молба за закрила, но вместо това е предпочел да остане в къщата на трафикантите. От изложеното се налага извода, че в конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант.

Настоящата съдебна инстанция, намира, че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън

държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

В проведените интервюта жалбоподателят е посочил, че не е преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Видно е, че същият не се оплаква от преследване, задържане или друга форма на насилие само поради нейната религия, убеждения или социална група, като освен това не членува в политически партии и не е получавала заплахи.

В тази връзка, съдът намира, че оспореното решение, в частта, в която е било отказан статут на бежанец е правилно и жалбата, в тази част следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживееене по причина на заплахата за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживееене. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват.

Според представена от ответника Справка рег. № МД-124 от 28.2.2022 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ ситуацията в А. остава несигурна след превземане на властта от талибаните. Талибаните показват усилия да се представят като загрижено правителство. Усилията са ограничени от липсата на ресурси и капацитет. Основната причина за днешната хуманитарна катастрофа е икономическата имплозия, подхранвана от политическата реакция в западните столици срещу талибаните. Повече от половината от населението ще се сблъска с кризисни и извънредни нива на продоволствена несигурност. При липса на твърдения за отправени лични заплахи спрямо кандидата, съдът приема изнесените данни за неотнормими към неговото лично положение.

Липсва общодостъпна информация за безредици в страната по произход, които да достигат до ниво на безогледно насилие в страната по произход, представляващо основание за предоставяне на хуманитарна закрила по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ във връзка с тълкуването, дадено в Решение на СЕС по дело С-465/2007.

Наред с преценката на държавата по произход обаче, се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. К. Т. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си, като такава липсва и спрямо нейното семейство. С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в А. и

липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на статут.

Видно и от представената в съдебното заседание справка за положението в А. от 28.2.2022 г., положението в страната се нормализира, въпреки спорадичните терористични актове, като се наблюдава икономически растеж, поради което съдът намира, че няма непосредствена опасност за живота и здравето на жалбоподателя.

Видно е, че изложените от кандидата причини за нежеланието си да се върне в страната по произход, не са обусловени от страх от преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9 от ЗУБ, поради което председателя на ДАБ, правилно е приел, че молбата е неоснователна. Единствените доводи изложени от кандидата, че семейството било много бедно и същия напуснал А., за да търси работа, което го определя като икономически мигрант. В същото време останалата част от неговото семейство продължава да живее в А., поради което очевидно няма непосредствена опасност за живота и здравето им.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на Административен съд София-град приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Т., гражданин на А., [дата на раждане] г., срещу Решение № 1473/14.5.2021 г. на зам.-председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: